

1. У Сребреници 20.априла 1992.године

Ратна катастрофа која је пратила распад Југославије донела је много мучних прича у којима су људи показивали злочиначке дубине свога бића. Било је у том времену зла и људске добротe али су такви примери потиснути из јавног сећања. Зато је у новинским текстовима значајно и лепо подсећање на добротинство у времену нељудскости.

Почетком 2017.године **немачка медијска кућа Дојче веле (DW)** је објавила текст са оваквом амбицијом, већ у првој реченици помињући јавном сећању познато чојство и херојство

Алексића из Требина

Срђана

(1):

...Сребреница, 20.април 1992.године, рат се још није разбуктао али већ почиње, људи су уплашени и слуђени од зла које се приближава... југословенска војска („Вуковарци“) и српске паравојне формације („Аркановци“) хватају једног Муслимана (**Рамо Кадрић „Хљебара“**),

постоји опасност да ће га можда и убити... али у критичном тренутку наилази Србин (**Миле Јанић**

) који поступа људски и комшијски, заузима се код „својих“ за његово избављење и спашава га од невоље... они се срећу после рата и тада се у Сребреници развија дирљиво пријатељство које траје до данашњег дана.

Херој у описаном догађају била је такође и **медицинска сестра Рада Милановић** о чему непосредно сведоче и „главни јунаци“ ове приче.

Случај Раде Милановић – једна мало другачија сребреничка прича

Пише: Љубиша Ристић
недеља, 10 март 2019 10:30

Миле Јањић сведочи овако:

„Приметио сам Раминог зеленог голфа десно уз улицу којом је силазила **болничарка Рада**, како смо је сви у Сребреници звали, јер је била медицинска сестра у градској болници. Рекао сам јој 'ево његовог голфа и вози га одавде само да главу спаси'. Тако је и било. Вуковарци нису реаговали. Окупило се и неколико радозналаца. Углавном Рамо је остао жив."(1)

Ремо-Кадрић, 'Хлебара' сведочи овако:

„Ја сам јој помогао, одвела ме у свој стан, ту сам пренаћио и она ме одвећла до оне куће...“

Испратила ме је из града

мојим аутом који сам јој дао. Тако сам се вратио у село. Чуо сам касније да је погинула. Тешко ми је и жао због тога и данас што нисам имао прилику да и ја њој помогнем и спасим је јер сам чуо да су је убили 'наши'. (1)

2. Рада Милановић – живот и страдање

Рада Милановић је била медицинска сестра у Сребреници у коју је дошла 1962. године

Пише: Љубиша Ристић
недеља, 10 март 2019 10:30

због посла. Њено родно место је Муртеница у општини Нова Варош у Србији. У Сребреници је упознала свог будућег супруга Драгомира Милановића из Босанске Црвице (Скелане), удала се и у браку родила троје деце - два сина и једну кћерку. Они данас живе на различитим местима а супруг Драгомир се упокојио 2014.године.

У време када је рат већ био изванредно болничарка Рада је одабрала да остане на свом радном месту у Дому здравља. И било је узалуд када је рођак Милош Николић 6.априла 1992.године Милановиће у њиховој кући молио да се склоне из Сребренице, јер је „лудост остати“, како је то Рада хтела. **„Била је свесна опасности али је била исувише племенита: остала је због својих пацијената“**, каже Милош. Супруг Драгомир је одвео децу у Србију а Рада је остала у Сребреници.

Њена доказана племенитост није јој помогла да преживи несрећно време. Заклана је на Залазју у јулу 1992.године. О том злочину постоје само посредна сведочења.

У књизи „Планирани хаос“ **Ибран Мустафић** наводи речи свог рођака који је гледао злочин:

„Кад сам дошао пред затвор, извели су све заробљене са Залазја и наредили ми да их повезем према Залазју. Када смо дошли до депоније, наредили су ми да зауставим и паркирам камион. Измакао сам се на пристојну даљину. Али, кад сам видео њихово дивљање и **кад је почело клане**, пребледео сам као крпа. **Када је Зулфо низ груди саставио ножем болничарку Раду, при том је питајући где јој је радио-станица,**

Случај Раде Милановић – једна мало другачија сребреничка прича

Пише: Љубиша Ристић
недеља, 10 март 2019 10:30

више нисам имао храбрости да то гледам. Пешке сам са депоније дошао у Сребреницу, а они после довели камион, а ја сам са камионом наставио кући у Поточаре.

Каросерија је била сва крвава

”. (2)

Новинарка Кристина Ћирковић је забележила речи Радиног супруга Драгомира:

„Не знам колико су поуздане информације, али говорили су ми да је моју супругу, послије страшних мучења, убио Зулфо Турсуновић из Сућеске, зато што је, наводно, **давала погрешне ињекције болесницима...**

“ (3)

Зулфо Турсуновић, убица ножем чије се име помиње, је био мајор Армије БиХ. Каква Армија такви и мајори! Пре рата је мајор Зулфо био неписмени и неотесани сеоски насилник који је осуђен на вишегодишњу робију зато што је у кафани убио ножем двојицу људи. У току рата, као заменик команданта, учествовао је у већини злочина почињених над српским цивилима.

Статус „**преживеле жртве геноцида**“, како то Бошњаци воле да кажу, мајор Зулфо је стекао након што је преживео војнички пробој од Сребренице до Тузле након 11.јула 1995.године. Умро је као слободан грађанин у осамдесетој години и сахрањен са великим почастима.

Случај Раде Милановић – једна мало другачија сребреничка прича

Пише: Љубиша Ристић
недеља, 10 март 2019 10:30

